

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Tomáše Langáška (soudce zpravodaj), soudce JUDr. Petra Průchy a soudkyně Mgr. Jany Brothánkové v právní věci žalobce: **W. W.**, zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Ministerstvo vnitra, Nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalované ze dne 1. dubna 2014, č. j. MV-90415-6/SO-2013, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 2. června 2016, č. j. 11 A 69/2014 - 65,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se** odkladný účinek **ne** přiznává.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), rozhodlo dne 13. června 2013, pod č. j. OAM-5091-90/PP-2011, o zamítnutí žádosti žalobce o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky podle § 87b odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Správní orgán I. stupně zamítl žádost žalobce na základě § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců; žalobce se tedy měl dopustit obcházení zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území. Rozhodnutím ze dne 1. dubna 2014, č. j. MV-90415-6/SO-2013, žalovaná odvolání žalobce zamítla a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila.

[2] Proti rozhodnutí žalované podal žalobce žalobu k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který však žalobu napadeným rozsudkem žalobu zamítl. Proti jeho rozsudku podal žalobce (dále též „stěžovatel“) včas kasační stížnost spojenou s návrhem na přiznání odkladného účinku. Návrh na přiznání odkladného účinku zdůvodnil újmou, jež mu hrozí v důsledku pravomocného rozhodnutí o zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu, v důsledku čehož je nucen buď zůstat na území České republiky nelegálně, nebo vycestovat, a opustit tak svou družku i jejího syna, o kterého pečuje jako o vlastního. Zároveň, s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu, ze které rozsáhle citoval, stěžovatel upozornil na své právo vystupovat osobně v řízení o kasační stížnosti, které by v případě opuštění České republiky vykonávat nemohl.

[3] Žalovaná se k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nevyjádřila.

[4] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v projednávané věci nejsou naplněny zákonné podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[5] Podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) „*kasační stížnost nemá odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 se užíje přiměřeně.*“ Podle § 73 odst. 2 s. ř. s., v nyní platném a účinném znění, „*soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.*“

[6] Z citovaných ustanovení vyplývá, že kasační stížnost ze zákona nemá odkladný účinek, Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele a po vyjádření žalovaného usnesením přiznat, jestliže by výkon nebo jiné právní následky napadeného rozhodnutí městského soudu, resp. městským soudem přezkoumávaného rozhodnutí žalovaného znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to není v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Odkladný účinek má charakter institutu mimořádného, vyhrazeného pro ojedinělé případy; je koncipován jako *dočasná procesní ochrana* stěžovatele jako účastníka řízení před okamžitým výkonem pro něj nepříznivého soudního, resp. správního rozhodnutí; přiznáním odkladného účinku je prolamována právní moc rozhodnutí. Stěžovatel, který přiznání odkladného účinku navrhuje, přitom má povinnost tvrzení a povinnost důkazní, a je tedy na něm, aby konkretizoval a doložil (prokázal), jakou konkrétní újmu by pro něj výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. února 2012, č. j. 1 As 27/2012 - 32, všechna zde citovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz).

[7] Stěžovatel musí konkretizovat, jakou újmu by pro něj znamenal výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí a z jakých konkrétních okolností to vyvozuje. Hrozící újma musí přitom být závažná a reálná, nikoliv pouze hypotetická či bagatelní. Stěžovatel však musí hrozbu nepoměrně větší újmy jednak dostatečně konkrétně tvrdit, ale především náležitě doložit. Nejvyšší správní soud poukazuje na dispoziční zásadu ovládající celé řízení o kasační stížnosti – kasační soud není povolán k tomu, aby za stěžovatele vlastní vyhledávací činností zjišťoval či dokazoval důvody pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Žádost o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti musí být proto dostatečně individualizovaná a podepřená konkrétními důkazy (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. ledna 2012, č. j. 8 As 65/2011 - 74).

[8] Nejvyšší správní soud dospěl po posouzení povahy napadeného správního rozhodnutí a stěžovatelem tvrzených důvodů pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti k v první řadě k závěru, že výkon, resp. jiné právní následky rozhodnutí pro stěžovatele samy o sobě neznamenaají újmu, která je způsobila k přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Předmětem řízení v nyní projednávané věci je přezkum rozsudku městského soudu, kterým byla zamítnuta žaloba stěžovatele proti rozhodnutí žalované, jímž bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, jímž se zamítá žádost stěžovatele o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky. Jinak řečeno, pobytový status stěžovatele se zamítnutím žádosti nikterak nezměnil, stěžovatel neměl a ani pro provedeném správním řízení a soudněsprávním řízení nemá povolen přechodný pobyt na území České republiky.

[9] Stěžovatel namítá, že právní moc napadeného rozhodnutí pro něj znamená reálnou hrozbu nenahraditelné újmy v podobě nutnosti opustit území České republiky a vynaložení nemalých finančních prostředků na (dočasný) návrat do země původu. S tímto názorem se Nejvyšší správní soud neztotožňuje. Rozhodnutím žalované sice pravomocně došlo k neudělení určité konkrétní formy pobytového statusu (právního titulu pobytu na území České

pokračování

republiky), nabytí právní moci tohoto rozhodnutí však nemá bezprostřední následek spočívající v tom, že by stěžovatel byl státní mocí donucen území České republiky opustit, jak by tomu bylo například při uložení správního vyhoštění s vymezením doby, po kterou by mu nebylo umožněno vstoupit na území členských států Evropské unie.

[10] V tomto kontextu Nejvyšší správní soud poukazuje na stěžovatelem citované usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. srpna 2011, č. j. 5 As 73/2011 - 100, ve kterém Nejvyšší správní soud v řízení o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti proti rozhodnutí o zrušení povolení trvalého pobytu po zhodnocení důvodů uváděných stěžovatelem shledal, že k bezprostřednímu opuštění území České republiky by sice stěžovatel mohl být donucen až v souvislosti s rozhodnutím, tato skutečnost však nemůže být důvodem k zamítnutí návrhu na přiznání odkladného účinku, neboť lze jen stěží předpokládat, že cizinec má předejít případné újmě tím, že bude vědomě porušovat zákon nelegálním pobytem na území a vystavovat se riziku správního vyhoštění. Uvedený případ je však skutkově odlišný tím, že žalobce v oné věci pobýval na území České republiky na základě povolení k trvalému pobytu, které mu bylo následně napadeným rozhodnutím odňato. V nyní posuzovaném případě však nelze odhlédnout od skutečnosti, že ve správním řízení byla toliko zamítnuta jeho žádost o přechodný pobyt na území České republiky, nikoli že by ve správním řízení došlo k odnětí povolení k pobytu. Nelze proto srovnávat charakter zásahu do tvrzených práv a oprávněných zájmů obou stěžovatelů.

[11] Obdobně nepřiléhavý je odkaz stěžovatele na usnesení č. j. 1 Azs 160/2014 - 25 ze dne 19. listopadu 2014; v daném případě šlo totiž o věc správního vyhoštění.

[12] Se zřetelem ke všem shora uvedeným důvodům rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 107 ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. tak, že se návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nevyhovuje.

[13] Nejvyšší správní soud však uzavírá, že usnesení o přiznání či nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti je svou podstatou rozhodnutím předběžné povahy, proto z něj nelze dovozovat jakékoli závěry ohledně toho, jak bude meritorně rozhodnuto o samotné kasační stížnosti (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. října 2005, č. j. 8 As 26/2005 - 76, publikováno pod č. 1072/2007 Sb. NSS).

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. září 2016

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu